

Historos ce atot il apuca groaza mai adanca in fata infirmitatii pe care il vede advesar. Imparatul Sulfian Apostolul, care stia usi deproze pe Tirus, a murit strigand: "Ai mori, Galileene!" Imparatul Nero care frigea pe crestini in Flacaii, a murit nebur. Filozoful anticvestin Auguste Comte a murit amintit. Filozoful Friedrich Moeysche, care se credea anticrist, a murit nebur. Deun, tanarul rusa, care a declarat ucidentul razboi violent impotriva lui Iristos, a murit de asemenea nebur. Cine abate in Tuda Iristos nu loveste pe nimeni, ci se abate pe sine insus. Bine advesar el crestinismul si se arca noianu cu minca punga nite dona germani, care, crezand ca te lupta cu ele, se abate cand intr-o parte cand in cealalta, pana si vede turmentata si stovita. Orand toate aceste fapte si altele asemenea lor, crestianul adevarat, miut ai fi el de simplu, trebuie sa aiba o nura minuna pentru aceste imparat, pentru acesti filozofi, pentru acesti savanti si oameni politici cari cu, in nebania lor, ca se iau la trantă cu Dumnezeu nou.

Da nu? Nu acotia, cari stam si ascultam in clipa de fata curvite ~~si se~~ desfi minunata natura a lui Tirus Iristos, de facem noi oare decat ca participam la aceasta minune, fie ca ne dam seama, fie ca nu ne dam seama; fie ca vrem cu toata minia, fie ca vrem numai pe jumatate? Tuda: astazi e a 1934° oara de cand omuiera sarbatoarele nasterea Domnului nostru Tirus Iristos! Astazi omuiera sarbatoarea noi. Feni au fost parinti si stramosii nostri. maine vor fi copiii si strănepotii nostri. Cui dinaintea noastra au trecut. Iri cei de azi ca maine nu vom mai fi, iar cei cari inca nu s-au nascut ne vor lua locul. Si ce toate acestea, in mijlocul nostru e nasterea Domnului. Ea e centrul intregii univere ale funde e centrul vietii noastre de azi. E ca o explozie de lumina in mijlocul noastre; vibreaza in noi nu stiu de bucurii negre de care nu ne dam seama sije. E incontestabil ca ziua de azi nu securaria cu celebrata zile din an. Si toti cei cari au trait mainea noastra, toti cei cari au avut us roare norocul sa spuna: astazi traim, precum il avem noi, toti cei cari vor avea norocul sa spuna ^{dupa noi} dupa noi: astazi traim. Si toti cei cari vor avea norocul sa spuna ^{dupa noi} dupa noi: astazi traim vor imiti aceleasi bucurii pe care le gustam noi astazi. Nasterea Domnului e in vintul mizerie proaspata si mizerie actual de lumina si de bucurie safta-teasca funde e un sur care umie din eternitate. Ce fapt mai minunat si mai extraordinar vom noi decat aceasta sarbatoarea pe care o traim de 1934 de ani, cu toate vrajmasia sarbatoarea ale imparatorilor, ale filozofilor, ale savantilor si oamenilor politici cari au uitat tot dinadinsul si o steanga de pe fata penantului? E minunile lui Dumnezeu sunt simple. Minunile lui Dumnezeu nu sunt complicate si nu iesec ochiul ca minunile dezvoltului sau ca minunile maclui intovarasit cu el. Minunile lui Dumnezeu sunt mai simple decat cele mai simple lucruri din lume. Minunile lui Dumnezeu sunt unora atat de simple incat ochiul nostru, depar cu spectacole grandioase, nu le mai poate observa. Trebuie ochiul cel simplu, al sufletului, ca sa le poti lamuri. Ce minune mai simpla si ce minune mai dumnezeiasca decat aceasta ca, dupa 1934 de ani, sa luam parte cu sufletul la nasterea Fiului lui Dumnezeu in ierlea saraca dela galileen? Si ce minune mai simpla viti decat na-

sterea lui Dumnezeu ca prunc din sânul pururea feciorelăci al
Mariei în completa smerenie a unui staul de oișbani?

Și totuși în jurul acestei unice, în noaptea aceasta cu coșterul
de stea și cu vâzduhul îngălămbat de îngeri, s'a petrecut cel mai
mare eveniment al istoriei omenirii, s'a petrecut a doua naștere
a omului, și-au pus temelile morale ale lumii celei noi. Căi Dum-
nezeu însuși s'a intrapat în om pentru ca omul să se poată ridica
până la Dumnezeu... Eu știu cât e de greu ca mîntea noastră mo-
dernă să creadă în adevărul eguduitor al acestei minuni dumnezeiești.
Mîntea noastră modernă crede că pămîntul se învîrtește în jurul
soarelui, și încă această i-a spus-o un om, deși ochiul nostru vede că
soarele se mișcă împrejurul pămîntului. Mîntea noastră modernă
crede că există etere și gînduri i-a spus-o un om, deși nimeni n'a văzut
sterul. Mîntea noastră crede că există oameni în planeta Marte,
și încă i-a spus-o un om, deși nimeni n'a văzut pîncupurele în-
tăitoare din Marte. Mîntea noastră modernă crede că omul se
trage din maiimuta gînduri i-a spus-o un om, deși nimeni n'a vă-
zut creatura maiimută transformată în om. Dar aceeași mîntea mo-
dernă, care crede toate acestea, proiectă să creadă că Dumnezeu
însuși s'a născut în chip de om, deși Trînsa Sfîntos a trăit în pa-
mînt în carne și oare. Oricat de absurde ar fi ipotezele științifi-
ce, ele sînt la mîntea omului gînduri sînt formulele de om.
Dar nașterea din omul e un adevăr dumnezeesc și tot ce este
dumnezeesc e mai presus de mîntea omului. Minunea nașterii
covârșeste puterea de înțelegere a mîntii noastre. Nimeni nu va
putea creația să demonstreze în mod științific nașterea miracu-
loasă din ~~o~~ fecioară, și încă această naștere e mai presus de
natura omenească. Pentru mîntea noastră modernă ea pare o
absurditate. Dar mîntea gîndi avernămîntare a minunii acestora
sînt tocmai în covârșirea ei absurditate. În fapt ei mîntea
rămîne uluită.

Te-ai înțebat însă din vreađată dacă mîntea d'tale poate să
înțeleagă totul? Luată unul și același lucru. D'te îl vezi într'un
fel, iar prietenul d'tale într'un fel în totul contrar. El d'icătari
zile înțegi și nu ajungi la niciun acord. Iar dacă, doamne ferește,
lucrul cu pură și o idee politică, d'te o vezi ca partidul în
care activezi, iar prietenul d'tale o vede ca partidul său. D'icătari
se mînterunțea, rapozi prietenia și devinți desmăni pe boala
măta, dai de acord nu mai ajungi. Găndeste-te la lumea filo-
sfor. Acolo se petrece exact ca în lumea d'tale politica. Ce știe
un filosof ca e alb, alt filosof știe că e negru. Măreți nu există
o mai adămia nemătelegere ca între filosofi cari sînt totuși cele
mai alese mînti ale omenii. Dar dacă te-ai lua pe d'te în d'te,
crezi că te înțegi perfect în tot ceace ești, în tot ceace
făci și în tot ceace vrei? Nu ti s'a înțebat nicădăta să
făci un act de care nu na cămărai că ești capabil? Dacă
actul e frumos, și p'ai mai mare de cămă te crederi. Dacă

acel e mairou, iti pari mai mult decat iti placea sa te inchipulenti.
 Ai un suflet in alta. Doctrina noastra te invata ca acest suflet e nemuritor. Si pentru ca nu-ti vine sa crezi. Fandea mintea d'atle constata ca dupa moartea fizicului om nu mai ramane decat un pamant de oze. Dar daca iti misti in taina minia, vei descoperi in ea o darmita netermurita ca sufletul sa fie nemuritor. Si nicaduta nu esti mai nescantat decat atunci cand, asistand la o redita de spiritism, plei dela aceasta experienta vulgara cu iustia ca sufletul traiește si dupa moarte.

Jata dar cat de relativ e mintea noastra. Cat de marginite saut puterile ei de intelegere chiar atunci cand o vedem foarte moderna, abia foarte stiintifica. Eu am curajul sa afirm ca nicaduta omenii nu erau centati mai barbar intre ei si nu s'au sfidat mai pestial decat in epoca noastra de mentalitate stiintifica si moderna. Numeni dintre muritori nu se dovedeste capabile sa ne dea un adevar autbra caruia sa fim toti de acord si sa-l acceptam ca norma de emducere in viata. Dar omeneia nu poate traia fara asert adevar absolut. Iaca jinta ei, teburata ca un ocean in batara unaganului, tifa dupa o cert adevar absolut in care sa creada ca se poate mentii. In viata omeneia de azi e un rau adanc si mers care o mvenimcafa si ne face pe toti neferviti. Mintea noastra constata prezenta acestui rau, dar e incapabila sa-i gadeasca leacul.

Ei bine, bivenia noastra numere raul acesta facat, si ne invata ca pacatul e cauza tragicea Sabelmii in care se idranica lumina noastra moderna. De ce s'la intrupat Fiul lui Dumnezeu in chip de om? Pentruca sa mentine omeneia de raud aceasta, sa pacatul acesta care ne orbeste mintile, care ne face sa nu ne intelegem intre noi, care ne face sa ne sparam unii pe alii mai raltabile decat gravole. Nasterea lui Dumnezeu intre noi a descoperida adevarului desigur si absolut pe care n'au nuite omeneia sa nu e capabila sa ni-l dea. Dava santu atenti la carticul bivenicari al Craciunului, descoperim acolo care e intelesul minunii jata adevanare pe care o sarbatorim: "Nasterea ta, Iisusule, Dumnezeuul nostru, rãdãrit-a lumii lumina cunoștinței..." Si tot in acel cantec, Iristos care te naste e premanit ca "sbarele dreptatii si va rãditul cel de sus". Cum soarele revana lumina asupra pamantului, Iristos cel nãscut in chip de om revana lumina cunoștinței asupra mintii noastre, care canta adevarul vietii si singurul no-est pont gaur. Pastru noi, oameni, nasterea e cunoastere. E cunoasterea adevarului vietii descoperit prin Iristos. Neputandu-ne pune de acord mii noãrã cu puterile noastre, fiecare putem sa ne punem de acord cu Iristos Mantitorul, intratãnd cu toata janta noastra adevarul pe care ni l-a descoperit el. Dar cand fiecare dintre noi va fi mderavanit acord cu Iristos, vom descoperi ca suntem ca furti o vraja de acord unii cu alții. O mare intelegere între omenii, imposibil de obtinut prin filozofia sau prin stiinta omeneasca, devine posibila prin lumina lui Iisus Iristos cel nãscut in iesle. Adevarul acesta se vesteste din adancul senului in fiecare noapte sfanta a nasterii Domnului: "Mãine intru cei de sus lui Dumnezeu, si pe pamãnt face, între oameni omãnvãdãre".

Melchor Ciomic